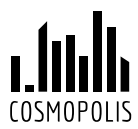

DŮCHODCE, BLONDÝNA, nebo DINOSAURUS?

Jana Brůžková

DŮCHODCE, BLONDÝNA, nebo DINOSAURUS?

Jana Brůžková

Na začátek

Vždycky jsem chtěla psát. Jenže na to nemám školy ani kurz tvůrčího psaní. Prostě jen mám pocit, že se chci s někým podělit o svůj náhled na svět... Dnes se mi stala podivná věc, po níž jsem si uvědomila, jak je lidský život pomíjivý. Ne, nikdo mi neumřel, nikomu se nic strašného nestalo, a přesto mi došlo TO, že jsme tady jen na skok.

Celý den byl nějak „na prd“ a už od rána jsem byla ve stresu. A k tomu ještě výčitky, že moc pracuji. Na úkor dětí, (myslela jsem si, že syn odešel bez úkolu do školy, protože den před tím jsem nic nepodepisovala a ani ho nehonila jej udělat). Projížděla jsem Vršovici, ulicí, kde jsem se narodila, a přibrzdila jsem intuitivně před naším činžákem. Uviděla jsem přeplněnou popelnici a vedle ní opravdu krásné kožené album. Přímo na něm zaparkovalo luxusní auto. Bylo to jak výzva pro nějakou fotografickou soutěž! Tato fotka by nenechala nikoho bez zamyšlení. Takové album mívaly naše babičky – celý život sbíraly okamžik po okamžiku, snímek po snímku, aby si uchovaly ty nejdražší chvíle svého života. Pod každou fotkou bylo inkoustem napsané datum i událost, a to hodně zdobeným zakrouceným psacím písmem.

Co ve srovnání s nimi máme my? Já mám alespoň pár zálohovaných cédéček popsaných tužkou s letopočtem, ale znám kamarádky, co nemají nic, protože jim harddisk prostě kleknul! Tak na tento malý zázrak lidské lásky a píle někdo zaparkoval a ani necuknul (to cítíte, když na něco takto velkého najedete). Zřejmě to řidiči krásného vozu nevadilo. Měla jsem chuť tam nahlédnout, jestli poznám nějakou rodinu, se kterou jsem celé mé dětství žila, ale styděla jsem se. Co kdyby mě někdo viděl, jak hrabu u kontejneru? A copak už nežije nikdo, kdo by o to měl zájem? Dnes, kdy je v módě hledat své kořeny a dělat rodokmen, čím hlouběji tím lépe? Možná vychováme své děti tak, že o naše cédéčka taky nebudou mít zájem, zvláště když já ani nekontroluju domácí úkoly. Je to divná doba, na zprávy radši nekoukám, většinou mi je z nich úzko a smutno. Tak to raději zkouknu na internetu. Kolem poledne jsem se v práci dozvěděla, že další mé známé v obchodě přepadli. Takže nyní už přepadávají i květinářství? Co bude dál? Možná secondhandy, protože většina maminek je přinucena tam utrácet velmi často.

Teď jsem dlouho přemýšlela, mám-li psát. Říká se, co je psáno, to je dáno. Co když se mé nálady, a s tím i názory, budou měnit jako aprílové počasí? To pak zase všechno promažu a nezbude nic, protože málokteré hodnoty zůstávají neměnné a dlouhodobě. Tak třeba názor na nevěru. Ve 25 jsem si byla jista, že nevěra se neodpouští. Nyní v 35 si myslím, že za jistých podmínek se dá i tolerovat, pokud

půjde o ojedinělou událost. Co v 45? Rezignuji už úplně na své potřeby, cíle a sny? Asi ano, a pokud se podívám na pár mých kamarádek v tomto věku, jen se v tom utvrdím. A musí to tak být? Možná bych měla počkat, až správně vyzraje.

To by pak nikoho nebavilo číst, všechna ta moudra stoletých kmetů. Jo, jo, budu čekat a dostanu sklerózu a budu namydlená. Tak tady to máte, pár postřehů od jedné blondýny.

Důchodce, blondýna, nebo dinosaurus?

Dnes byl skvělý den. Hned zrána jsem se pěkně pohádala s nervózním důchodcem, kterého jsem se na České poště příjemným tónem zeptala, zda toho má ještě hodně. (Nemyslela jsem ani tak na podání, spíš na srdci.) Už jsem totiž čekala 15 minut ve frontě, on přede mnou a stále se na něco vyptával. Vyšel si pěkně, po čaji či kávě, na otvíračku pošty popovídat. A jiná přepážka na ověření podpisu otevřená nebyla. Proč radši neklábosil na balíkové, kde byla pěkná slečna, to nevím. Měla jsem za pár minut schůzku a už jsem nestíhala. To, co jsem si vyslechla, a hlavně v jakých decibelech, si ani neumíte představit. Že jsem tu pusu nedržela!

Po celkem úspěšné pracovní schůzce jsem dorazila do O₂ a tam to vlastně začalo. Mám nový telefon, již po druhé. Tedy, lépe řečeno, první byl nový, bohužel však nepojištěný a přežil 3 dny. A druhý je už z druhé ruky, tak snad vydrží déle. V O₂ jsem chtěla SIM kartu, která přijímá 4G internet, už mi ji několikrát SMSkou nabízeli zdarma k vyzvednutí. Ale, jak všichni jistě víme, nic v životě není zadarmo. Tato karta mě stála hodně vrásek a šedivých vlasů. Moc milý pán mi dal do přístroje novou kartu se slovy, že stará už nefunguje. Starou

posléze bez mých námitek zahodil. Odjela jsem spokojeně vyzvednout děti. Školka, škola, hudebka... Když jsem však chtěla zavolat doktorovi kvůli výsledkům, tak ouvej, tušíte správně – většina mých kontaktů byla v koši na pobočce O₂. Panika, volám manželovi, zda mi kontakty někde neuložil. Řekl, že ne, a že jen DINOSAURI mají své kontakty pouze na SIMce.

Na pobočku jsem hned odjet nemohla, musela jsem počkat, až dětem skončí hudební výuka. Na internetu jsem našla číslo. Volám, volám, volám, volám, volám..., nikdo to nebere. Mají uvedeno pouze jedno číslo, na které jsem volala více než 50x. Bezúspěšně. Mé představy se motaly kolem stále se plnícího koše a uklízečky, co tam uklízí. Čas se zastavil. Volám operátora, kontaktují bezvýsledně pobočku, píšou tam e-maily a stále nic. Konečně vyzvedávám děti a nadsvětelnou rychlostí vyrazím do obchodního centra. Samozřejmě již naplněného k prasknutí. Vánoce se blíží! V O₂ je fronta lidí s pořadovými čísly. Vbíhám tam a vrhám se na prodavače, který mě dopoledne obsluhoval. Současného klienta ignoruju. V sekundě ho seznamuji se situací. Pak čekám a čekám až doobslouží. Ptám se, proč mě neinformoval, že o data přijdu.

Jeho odpověď zní, že to je snad samozřejmé, že ho to ani nenapadlo. Zřejmě vypadám jako inteligentní žena a ne jako někdo ze skupiny špatně chápacích či s technikou bojujících občanů. Pousměje se, zkoukne mé blond

vlasý a jde hledat. Po 4 hodinách, jeden společný koš na pobočku s 8 obslužnými stoly – jistě chuťovka. Paní, která byla zrovna na řadě, se nervózně zapojí do hovoru. „No to snad není možné, paní, v dnešní době si nic nezálohuje? To jste na úrovni DŮCHODCŮ. To vám pán vůbec nemusel říkat, to přece KAŽDÝ ví.“ Každý, kromě mě, myslím si. Má dcera je pověšená na pultu a kňourá, že už to čůrání nevydrží. Zato já snad vydržím všechno. Již dávno jsem zjistila, že všechny obchody, s výjimkou hračkárný, působí na mé děti močopudně. Paní pokračuje v poučování. Do toho přichází prodavač se SIMkou, bohudíky mojím. Přehrává mi data na novou. Když mi pak telefon předá, kontakty tam nejsou. Sděluje mi, že někdy se to holt ztratí. Nevzdávám se, prosím ho, ať to zkusí znova. „Gravitace v přeplněném koši jistě sehrála svou roli,“ myslím si. Druhý pokus byl úspěšný. No jo, já to mám vše napodruhé, druhý telefon, druhá návštěva pobočky a druhý pokus o zkopírování.

Panu prodavači jsme zašly koupit čokoládu jako poděkování. Tak snad si pochutnal, pokud si v tom frmolu stihl umýt ruce. A já jsem se poučila. Jen stále nevím, zda jsem duševně blondýna, důchodce, nebo dinosaurus!

Práce šlechtí

Práce šlechtí, práce je povinná, bydlet a jíst potřebujeme. A tak, chtě nechtě, musíme chodit do práce. Ovšem většina z nás nejsou ti šťastlivci, pro které je práce i zábavou. Proto dětem říkám: „Učte se, ať můžete dělat, co vás baví.“ Jenže v dnešní době to není jenom o vzdělání, ale především o známosti. Pokud známosti nemáte, dají se i udělat, ale to dceři přece říkat nemůžu. Vidět člověka spokojeného v práci je skvělé. Kolikrát nás obsloužila příjemná prodavačka, řidič autobusu byl milý, sestra u doktora vstřícná a paní na úřadě líbezná...? Většinou se setkáváme s pravým opakem. Je to jen kvůli nespokojenosti s platovým ohodnocením, nebo je to prostě jen nebaví a pracují, jen aby neumřeli hlady. A měnit práce je moc práce! A tak to táhneme všichni dál, protože zvyk je železná košile. Nepamatuji si, že by moji rodiče někdy nadávali na práci. Asi jsme nějaká lenivější a méně zodpovědná generace.

Já jsem 15 let dělala stejnou práci a taky jsem neremcala, protože mě bavila. Jenže se dvěma dětmi, věčně nemocnými, si už nemůžete moc vybírat. A ve svém okolí vidím, že můžu být šťastná, že vůbec nějakou práci mám. Většina

mých kamarádek s více dětmi je na pracáku, nebo to už vzdaly a jsou ženami v domácnosti.

Nyní, již s odstupem času, můžu vyhodnotit situaci, která se mi stala v mých 25 letech. Když jsem přišla doplnit zboží do hodinářství, našla jsem tam pana hodináře ve věku 65+ v divném stavu. Popsal mi své zvláštní příznaky. Jeho nevolnost se mi nelíbila a chtěla jsem neprodleně zavolat záchranku. On mi to zakázal, že by se na něj v družstvu zlobili. Družstvo hodinářů – jeho zaměstnavatel. Musí prý nezbytně dodržet pracovní dobu. Zůstala jsem s ním dalších x hodin do zavíračky. On pak nasedl do tramvaje a zajel si do vojenské nemocnice, kde mu diagnostikovali středně silný infarkt.

Teď ruku na srdce, doslova a do písmene, kdo z dnešní generace by se takto zachoval? Já tedy ne! Nyní už bych pána čapla a natlačila ho do sanitky, ale kdo ví, zda bych mu nepřitížila, když měl tu zodpovědnost tak hluboce zakořeněnou. Možná bych ho měla na svědomí já. A tak je asi vše, jak má být!

Cena našich životů

Cena mého života je proměnlivá. Někdy si říkám, že se honím jako nadmutá koza, a stejně je to k ničemu. Nikdo není ani šťastnější, ani spokojenější. Všichni můj 100% výkon berou jako samozřejmost. A pak jsem jednou pryč či nemocná a ono se nic nestane, vesmír se nehrouťí, všichni žijí, možná trochu špinavější než obvykle a nezdravěji najedení. To je vše. Tak si kladu otázku, jaký to má všechno smysl.

A v tomto rozpoložení jsem jela v nejchladnějším dni loňského roku ráno do kanceláře. Slunce ještě nevyšlo, auto mi ukazovalo přesně 7.35 a -12°C . Ruce mi přimrzaly k volantu a já jsem v duchu nadávala. Náhle jsem přibrzdila v koloně. U Thomayerovy nemocnice na zastávce jsem zahlédla mladého pána na vozíčku, který měl v náručí spící, asi dvouleté dítě. Dítě mělo kombinézu, ze které mu koukaly úplně holé nožičky. Jak ho pán držel, zřejmě mu klouzalo. Sama dobře vím, že když držím dítě v kombinéze, vždy mu vylezou nohy, jak se kombinéza sune nahoru. A když mu obléknete větší, tak se v ní zabije, v lepším případě ji úplně zdupe. A hned jsem si zase začala patřičně vážit svého života. A myslím si, že když je člověku smutno nebo úzko, měl by se jen pořádně rozhlédnout kolem sebe!

Bylo to asi před 13 lety, když jsem projížděla hradeckou dálnicí směrem na Prahu. Čím více má člověk najeto, tím větší je pravděpodobnost, že zahlédne nebo se přímo se stane účastníkem nehody. Pár ošklivých nehod jsem už bohužel viděla, ale ani ta nejhorší ve mně nezanechala tak hluboký zážitek jako tato scéna...

Byl šedivý podzimní den, občas i poprchávalo, vítr cloumal autem a teploměr ukazoval 8 °C. Projíždím dálnicí, kde je z obou stran násyp. A na ten násyp se s vypětím všech sil drápou dva staříci s kytkou. Jeden druhého podepírá, neboť jim to podkluzuje na mokré hlíně. Ještě v rychlosti rozeznávám starou paní a pána, a někde uprostřed násypu vidím křížek. Hlavou mi proletí: „Jen aby tam po dnešku nebyly tři.“

Zbytek cesty vymýšlím všechny možné teorie. Od dnešních nedožítých narozenin po den této nehody atd. Nevím, kde se tam vzali, žádné odstavené auto poblíž nebylo. Zřejmě je někdo vysadil. A jak se dostanou zpátky...?

Člověk by neměl své bytí a žití brát na lehkou váhu, aby takových nešťastných stařečků nebylo čím dál víc.

Jen ať si přispí

Každé ráno svádím boj s každým svým okem. V noci nemůžu přestat pracovat a ráno nemůžu vstát. A tak to se mnou jde už od puberty. Ale jako dítě jsem byla čiperné ranní ptáče a všechny jsem tím úspěšně vytáčela. Vždy v sobotu ráno jsem zvonila u sousedů, jestli může Běla ven. Vůbec mi nevadilo, že je 7 hodin. Ze začátku se mi snažili rozumně vysvětlit, že lidé, když celý týden vstávají brzy do práce, potřebují alespoň o víkendu déle spát. Já jsem to vyslechla a napravila se. Už jsem nezvonila v 7 hodin, ale v 7.15. Říkala jsem si: „jen ať si přispí.“ Dostala jsem vynadáno znovu, a tak jsem příští sobotu nezvonila. To už jsem si nedovolila, jen jsem zkusila, zda Běla nespí, telefonem. Tenkrát byly jenom pevné linky, co zvonily jako na lesy. Ozval se ospalý hlas její matky, ani jsem strachy nedutala. Musela jsem si holt počkat na lidských 8.30. A pak jsem zazvonila: „Dobrý den, je Běla doma?“ „Kde by asi byla?“ zasyčela Bělina máma (evidentně zrovna zabrala, když ji nějaký vůl probudil telefonem už v 7.30).

Jsem ráda, že je doba mobilů a mě žádní kamarádi mých dětí o víkendu nebudí!

Vstávej, je ráno

Když se ráno člověk vzbudí, už jen to samo o sobě je malé vítězství. Je nám dopřán další den, ve kterém můžeme něco změnit, a to nejen sami v sobě, ale i v životě druhých. Celý náš život je řízen nějakými náhodami či osudem, nebo jak to mám nazvat. Ale všichni už určitě zažili ten pocit maximálního zevšednění dne. Kdy závidíte každému letadlu na obloze, těm lidem v něm, co letí pryč! A pak najednou zjistíte, že jste to právě vy, kdo je potřebný na tomto konkrétním místě...

Byl horký letní den a má nálada byla pod bodem mrazu. Každý můj kamarád byl někde v čoudu, jen já, na mateřské, s malým synem a s dcerou v břiše, jsem se plácala po pražském parku. Zastavili jsme se na hřišti s občerstvením. Na dřevěné lavici vedle nás seděla asi dvacetiletá nenápadná žena. Vzhledem k mému již pokročilému stavu, jsem byla ráda, že sedím. A taky že syn má zábavu. Malých dětí je v létě v Praze opravdu málo k vidění. Ale na tomto hřišťátku jich bylo dost.

Mladá žena se dala se mnou do řeči. Postupně mi pověděla celý životní příběh. Jak odešla v 16 letech do Prahy za vidinou velkých plánů, které se nikdy nenaplnily. A lidé,

kterým věřila, se jeden po druhém ztráceli. Jak žije z ruky do huby a dělá všelijaké brigády, než aby svým úspěšným rodičům přiznala, že neuspěla. Poslední kapkou pro ni bylo, že si její přítel po dvouletém vztahu našel mladší a hlavně prý hubenější slečnu.

S pochopením jsem ji vyslechla a snad dodala ztracenou sebedůvěru (i když ta moje vlastní byla v...). Syn si stále spokojeně hrál. A tak jsem jí jako rodilá Pražanda dala ještě pár tipů na práci a bydlení. Než jsme se rozloučily, řekla mi všechno možné, a i to, že dnes už opravdu nevěděla jak dál. Se svým životem prý chtěla skoncovat. Lidé lžou a vymýšlejí si všelijaké báchorky, ale můj vnitřní hlas mi říkal, že mluví pravdu. V těhotenství míváte na tyhle věci dobrý odhad.

A tak bylo asi všechno tak, jak mělo být. A my, rodiče, bychom neměli mít na své děti přehnané nároky, aby se nebály k nám vracet, třeba i s holým zadkem. Protože „těhule“ nemusí být po parcích vždycky k mání.

Růžový svět

My ženy si rády všechno idealizujeme, i když z prince na bílém koni jsme (po nátlaku okolí) upustily. V hloubi duše toužíme po chrabrém a neohroženém rytíři, který se dnem i nocí snaží dobýt naše srdce. Ale realita je podstatně jiná. Naši udatní rytíři vyžadují dnem i nocí naši péči, chtějí být hýčkáni a rozhodně nemají v plánu něco dobývat, neboť už dobyli.

A tak jsem si plna očekávání vyrazila s manželem do krásného penzionu u Brna na GRAND PRIX. Kamarád, co s ním jezdívá, nějak nemohl, a tak jsem se radostně nabídla. Má představa byla přímo kouzelná. O to krušnější byla realita.

Když jsme v pátek dorazili na tréninky, překvapil mě děsný hluk a nával lidu. Myslela jsem, že se to na těch volných tribunách tak nějak rozprskne. Nerozprsklo. Snažila jsem se tvářit nadšeně nebo alespoň spokojeně. Nevím, jak se mi to dařilo. Každopádně jsem se těšila do penzionu.

Procházka Brnem byla příjemná, ale únavná. Večer jsme konečně dorazili do penzionu a já zjistila, že tam není manželská postel. Původně měl přeci jet jako vždy manželův kamarád. A měnit pokoj – to nás vůbec nenapadlo. A tak jsme ulehli a usnuli. Myslela jsem, že si trošičku přispíme,

a ono nic. Ranní budíček mě nemile překvapil a argument, že se tribuny v sobotu rychle plní, mě fakt neuspokojil. Přemohl mě vztek. Čekal na mě ještě větší hluk a ještě větší nával. Vše vyvrcholilo na dámských záchodech, když mě předbíhaly otrlé motorkářky v kožených úborech. Měla jsem květované šaty a baleríny, evidentně jiná krevní skupina. Tak jsem jednu dámu chytla za křiváka a zařvala jí do ksichtu, že „jdu taky chcát“!

Samozřejmě jsem i šla. Trochu se mi ulevilo, na těle i na duši. Stupňující se hluk jsem vyřešila po svém – utrhla jsem dva kousky z modré karimatky a narvala si je do uší. Se západem slunce dojela i poslední předváděcí motorka. Závod už dávno skončil, ale všichni sledovali nějaké zábavné jízdy. „Velká zábava!“

Konečně jsme se vydali směr parkoviště. Nekonečné kolony aut se slepičím tempem blížily k Brnu. Sláva, penzion! Poprosila jsem manžela, zda bychom nemohli přišoupnout postele k sobě, říkal, že jo. Jen co se trochu natáhne. Natáhl se a tvrdě usnul. Bez večere a neumytý. Jeho nožky, po celém dni přímo u mé hlavy, chtělo se mi křičet. Rezignovaně jsem si dala polštář na druhou stranu a přísahala Bohu, že na motorky už níííííky nepojedu.

Chlapi sobě!!!

